

Úvodní slovo Gardnera Dozoise

Žánr fikce byl vždy nejednotný stran otázky, *nakolik* nebezpečné jsou ženy.

Ve skutečném světě byla tato otázka samozřejmě dávno vyřešena. Přestože Amazonky spadají do oblasti mytologie (a i kdyby *nespadaly*, je téměř jisté, že by si neuřezávaly pravé prsy, aby se jim snadněji natahovaly luky), legenda o nich byla inspirována vzpomínkou na divoké válečnice Skytů, které rozhodně mytické *nebyly*. V arénách starého Říma bojovaly na život a na smrt proti jiným ženám, a někdy i proti mužům, gladiatrix, neboli gladiátorky. Existovalo i několik slavných pirátek jako Anne Bonnyová a Mary Readová, ba dokonce samurajky. Ženy proslulé svou divokostí sloužily ve frontových útočných oddílech ruské armády během druhé světové války a dodnes slouží v izraelské armádě. Až do roku 2013 byly pozice žen v armádě Spojených států amerických technicky striktně omezeny na „nebojové“, ale mnoho statečných žen tak či tak položilo své životy v Iráku a Afghánistánu, protože kulky a pozemní miny se nikdy nestaraly o to, zda zastávají bojovou pozici či nikoli. Role žen, které sloužily jako servisní pilotky Ženských vzdušných oddílů Spojených států během druhé světové války, byly rovněž omezeny na nebojové (mnoho z nich bylo přesto zabito během plnění svých povinností), ale ruské ženy vzlétaly coby pilotky bojových letounů a z některých se dokonce stala letecká esa. Jedna ruská ostřelovačka si během druhé světové války připsala na vrub více než padesát zásahů. Královna Boadicea z kmene Icénů vedla jedno z nejděsivějších povstání proti nadvládě Římanů, kterému se téměř podařilo vyhnat římské okupanty z Británie, a mladá francouzská venkovská dívka inspirovala a vedla oddíly proti nepříteli tak úspěšně, že se od té doby stala navždy slavnou jako Johanka z Arku.

Na temné straně existovaly ženské „lupičky“ jako Mary Frithová, lady Katherine Ferrersová a Pearl Hartová (poslední osoba, která kdy přepadla dostavník); nechvalně známé travičky jako Agrippina a Kateřina Medicejská, novodobé psankyně jako Ma Barkerová a Bonnie Parkerová, dokonce sériové vraždkyně jako Aileen Wuornosová. O Alžbětě Báthoryové se říkalo, že se koupe v krvi panen, a i když to bylo zpochybněno, bylo prokázáno, že během svého života mučila a pozabíjela desítky, ne-li stovky dětí. Anglická královna Marie I. Tudorovna nechala upálit na hranici stovky protestantů; a královna

Alžběta později reagovala tím, že dala popravit velké množství katolíků. Šílená královna Ranavalona z Madagaskaru poslala na smrt tolik lidí, že během své vlády vymazala z povrchu zemského celou jednu třetinu madagaskarské populace; nechávala lidi popravit dokonce jen za to, že se objevili v jejích snech.

Populární fikce nicméně vždycky pohlížela na nebezpečné ženy tak trochu schizofrenicky. Ve třicátých, čtyřicátých a padesátých letech minulého století byly ženy v literatuře, pokud se v ní vůbec objevily, povětšinou zredukovány na krásnou dceru nějakého vědce, která se dá do křiku během bojových scén, ale jinak povětšinou neměly žádnou jinou roli než se poté dekorativně zavěsit do rámě hrdiny. Celé zástupy žen bezmocně omdlávaly, zatímco čekaly, až budou neohroženým hrdinou ostrých rysů zachráněny před čímkoli od draků k obludám s vypoulenýma očima, které je na obálkách sešitových vědeckofantastických publikací vždycky odnášely kamsi pryč ze zcela nepravděpodobných důvodů, ať už stravovacích či romantických. Beznadějně se vzpouzející ženy byly přivazovány k železničním kolejím, kde nemohly dělat nic jiného, než jenom ječet na protest v naději, že Dobrý hoch stačí přijet právě včas, aby je zachránil.

Zároveň s nimi byly nicméně ženy válečnice jako Dejah Thoris a Thulia, Panna z Marsu Edgara Ricea Burroughse každým coulem stejně dobré v ovládnutí meče a stejně smrtonosné v boji jako John Carter a jejich další kamarádi mužského pohlaví. Dobrodružky jako Jirel z Joiry C. L. Moorea si probily cestu na stránky magazínu *Weird Tales* (a vydláždily cestu pozdějším dobrodružkám, jako například Alyx Joanny Russově). James H. Schmitz poslal agentky z Vegy jako Granny Wannatel a neohrožené teenagerky jako Telzey Amberdon a Trigger Argee do bitvy proti zlověstným hrozbám a monstrům hlubokého vesmíru. A nebezpečné ženy Roberta A. Henleina se stávaly kapitánkami vesmírných lodí a dokázaly zabíjet nepřátele v soubojích tělo na tělo. Prohnaná a podezřelá Irene Adlerová Arthura Conana Doylea byla jednou z mála lidí, kteří kdy vyzráli na jeho Sherlocka Holmese, a pravděpodobně se stala jednou z inspirací pro celé zástupy podvodných, nebezpečných, svůdných a zrádných „femmes fatale“, které vystupovaly v dílech Dashiella Hammetta a Jamese M. Caina a které se do dnešních dnů objevují ve filmové a televizní tvorbě. Díky pozdějším televizním hrdinkám jako Buffy Zabíječka upírů a válečnická princezna Xena si ženy vydobily pevnou pozici ženských hrdinek dostatečně silných a smrtonosných na to, aby dokázaly bojovat s hordami nadpřirozených hrozeb a pomáhaly inspirovat celý subžánr o „superhrdinkách“.

Stejně jako naše sbírka *Válečnice*, je i kniha *Nebezpečné ženy* pojata jako multižánrová antologie, ve které se mísí všechny možné druhy fikce, a tak jsme požádali autory všemožných žánrů – sci-fi, fantasy, mystery, historického,

hororu, paranormální romance, muže i ženy – aby se s tématem „nebezpečné ženy“ vypořádali každý po svém. Na tuto výzvu odpověděli někteří z nejlepších současných spisovatelů, mezi něž patří jak nováčci na poli literatury, tak velikáni ve svém oboru jako Diana Gabaldonová, Jim Butcher, Sharon Kay Penmanová, Joe Abercrombie, Carrie Vaughnová, Joe R. Lansdale, Lawrence Block, Cecelia Hollandová, Brandon Sanderson, Sherilynn Kenyonová, S. M. Stirling, Nancy Cressová a George R. R. Martin.

Nenajdete zde žádné nešťastné oběti, které sténají strachy, zatímco mužský hrdina bojuje s monstrem anebo kříží svůj meč se zlosynem, a pokud byste chtěli tyto ženy přivázat k železničním kolejím, se zlou byste se potázali. Místo toho se setkáte s mečem vládnoucími válečnicemi; neohroženými pilotkami bojových letounů a ženami z hlubin vesmíru; se smrtonosnými sériovými vraždkyněmi; mocnými superhrdinkami; banditkami a rebelkami; k boji připravenými přeživšími postapokalyptických budoucností; soukromými vyšetřovatelkami; přísnými soudkyněmi; nadutými královnami, které vládou národům a jejichž žárlivost a ambice posílají tisíce lidí na strašlivou smrt; s chrabrymi dračími jezdkyněmi a mnoha dalšími.

Užijte si to!

Joe Abercrombie

Akcí nabitý příběh ve zběsilém tempu, jenž následuje, dokazuje, že někdy může být honba za uprchlíkem stejně nebezpečná pro pronásledovatele jako pro pronásledovaného – zvláště když oběť už stejně nemá kam utéct...

Joe Abercrombie je dnes jednou z nejrychleji stoupajících hvězd v oblasti fantasy, uznávanou jak čtenáři, tak kritiky za svůj drsný, nespoutaný a promyšlený přístup k žánru. Zřejmě nejvíc jej proslavila jeho trilogie First Law (č. *První zákon*), jejíž první díl, *The Blade Itself*, vyšel v roce 2006 (č. *Sama čepel*, nakl. Polaris, 2008); ve dvou následujících letech po sobě pak vyšly díly *Before They Are Hanged* (č. *Až budou viset*, nakl. Polaris, 2009) a *Last Argument of Kings* (č. *Poslední argument králů*, nakl. Polaris, 2009). Je rovněž autorem samostatných fantasy románů *Best Served Cold* (č. *Nejlépe chutná zastudena*, nakl. Polaris, 2010) a *The Heroes* (č. *Hrdinové*, nakl. Polaris, 2011). Jeho nejnovější román se jmenuje *Red Country* (č. *Rudá země*, nakl. Polaris, 2013). Kromě psaní se Abercrombie věnuje také povolání nezávislého filmového editora. Žije a pracuje v Londýně.

HOLKA NA ZABITÍ

Pobídla koně patami. Hrábl předníma nohama ve vzduchu, a než si stačila uvědomit, co se děje, její maličkost a její sedlo si navzájem daly sbohem.

Ke zvážení situace jí byla před dopadem dopřána chvíle plná zběsilého mlácení rukama. Ne že by to bylo zrovna dostačující být jen na kratičký kvantitativní rozbor, ovšem přibližující se země jí víc času neposkytla. Udělala všechno pro to, aby se při nárazu mohla stočit do klubíčka – jak se o to ostatně pokoušela při většině z mnoha svých smolných prožitků – ale země si ji rozbalila, pořádně ji zvalchovala a s prudkým odrazem ji vymrštila do sluncem vysušené kosodřeviny.

Prach se usadil.

Ukradla si pro sebe okamžik, zatím jen k tomu, aby do sebe nasála něco vzduchu. Pak další, v němž zasténala, zatímco svět kolem se přestal otáčet. Potom ještě jeden, během nějž opatrně pohnula rukou a nohou v očekávání děsivého zášlehu bolesti, který by znamenal, že se něco zlomilo a že mizerné světýlko jejího života do soumraku vyhasne. Uvítala by to, kdyby to znamenalo, že se může natahnout a už nikdy nebude muset prchat. Bolest se však nedostavila. Přinejmenším mimo obvyklý rozsah každodenních bolístek. Mizerné světýlko jejího života plápolalo dál a nic nového se nedělo.

Celá uprášená a plivající písek se Shy vydrápala na nohy. Podrbala se a zašoupala chodidly. Během posledních pár měsíců měla ústa plná písku až příliš často a pojal ji neblahé tušení, že takových příležitostí bude následovat mnohem víc. Její kůň ležel několik kroků před ní, pěnou pokrytý bok se mu ztěžka dmul, přední nohy měl černé od krve. Nearyho šíp se mu zabodl do lopatky, ne dost hluboko, aby jej zabil, nebo dokonce jen zpomalil, ale dost na to, aby rána soustavně krvácela. V kombinaci s její zběsilou jízdou to bylo totéž, jako by utržil zásah rovnou do srdce.

Byla doba, kdy Shy ke koním velmi přilnula. Doba, kdy – navzdory tomu, že k lidem se chovala tvrdě a většinou byla v právu – byla neobvykle laskavá ke zvířatům. Ta doba však dávno minula. V těchto dnech toho na Shy už moc měkkého nezbylo, na těle ani na duchu. A tak ponechala svého koně během jeho posledních rudě zpěněných výdechů bez útěchy své uklidňující dlaně a rozběhla se k městu. Zpočátku jen klopytala, ale

po chvíli se pohybem rozehrála a už to šlo lépe. Koneckonců měla v běhu spoustu praxe.

„Město“ bylo možná přehnané pojmenování. Tvořilo ho šest budov a nazývat budovami dvě či tři z nich bylo přinejmenším velkorysé. Všechny z hrubě otesaného stavebního dříví a naprosto nic netušící o existenci pravých úhlů, spečené sluncem, oprýskané deštěm a zaprášené, dřepěly kolem špinavého náměstíčka a drolící se studny.

Největší budova měla vzhled hostince nebo nevěstince či snad obchodní stanice anebo možná sloužila všem třem účelům najednou. K prknům nade dveřmi stále lpěl rozviklaný znak, ale jméno na něm ošlehal vítr na pouhých pár čárek ve struktuře dřeva. *Nic, nikde*, to bylo vše, co nyní hlásal. Vyběhla nahoru po schodech, brala je po dvou, s prkny vrzajícími pod holými chodidly a hlavou plnou vířících myšlenek, jaké divadlo sehraje, až vejde dovnitř, jaké pravdy smíchá dohromady s jakými výmysly, aby z toho vyšel co možná nejstravitelnější pokrm.

Tam venku jsou muži, co mě honí! Lapala ve dveřích po dechu a snažila se ze všech sil vypadat co možná nejzoufaleji – což v danou chvíli a vlastně ani během posledních dvanácti měsíců vskutku nevyžadovalo zas tak velké úsilí.

Ti mizerové jsou tři! Pak – když vyšla z předpokladu, že ji nikdo nepozná ze spousty zatykačů, co na ni byly vydány – *Snažili se mne okrást!* Což byla pravda. Netřeba dodávat, že to ona sama ukradla peníze z nové banky v Hommenaw ve společnosti oněch tří kumpánů plus dalších, kteří však byli od té doby polapeni autoritami a pověšení.

Zabili mého bratra! Jsou opilí krví! Její bratr se nacházel v bezpečí domova, kde si přála být i ona, a pokud se její pronásledovatelé něčím opili, tak to bylo jako obvykle levným chlastem, ale ona to vykřikne s tím svým krásným hrdelním hlasem. Uměla docela obstojně zatrylkovat, kdykoli to zrovna potřebovala, nacvičovala si to, dokud to opravdu nebyl zvuk, který si stálo za to poslechnout. Představila si stále zákazníky, jak se budou dychtivě zvedat od stolů, aby pomohli ženě v nouzi. *Zastřelili mého koně!* Musela připustit, že není příliš pravděpodobné, že by kdokoli otrlý natolik, aby žil tady venku, zrovna oplýval galantností, ale možná jí život jednou ukáže svou laskavější tvář.

Bylo přece známo, že i takové věci se stávají.

Vrazila do dveří hostince, otevřela ústa, aby jim neprodleně naservírovala svůj příběh, a zarazila se na místě.

Hostinec zel prázdnotou.

Nejenže tam nebyl nikdo, ale nebylo tam vůbec nic, a rozhodně zde na ni nečekala laskavá ruka osudu. V prázdném šenku nezbyla ani tříska po nábyt-

ku. Úzké schodiště a balkon podél stěny na levé straně, nahoře prázdné rámy bez dveří. Rozptýlené pruhy světla tam, kde paprsky vycházejícího slunce páraly skrz množství děr v rozpadající se střeše. Možná jen ještěrka s mihnutím prchající do tmavého kouta – kterých tam rozhodně nebylo málo – a rekordní množství šedivého prachu, pokrývajícího všechno kolem. Chvíli tam jen stála a mžourala, pak vyrazila ven přes vratkou verandu a do vedlejšího stavení. Když strčila do dveří, vypadly ze zrezivělých pantů.

Tohle stavení nemělo dokonce ani střechu nebo verandu. Jen holé krovky s bezstarostnou růžovějící oblohou nad nimi a obnažené podlažní trámy a pás hlíny vespod. Všechno tam bylo stejně bezútesné jako míle pustiny kolem.

Když vyšla zpátky na ulici, s vnímáním neokleštěným planou nadějí, konečně spatřila pravdu. Žádná skla v oknech, dokonce ani voskovaný papír. Žádný provaz u drolící se studny. Nikde neviděla jediné zvíře – tedy kromě svého vlastního mrtvého koně, jehož tělo posloužilo jen k tomu, aby podtrhlo všeobecnou opuštěnost onoho neblahého místa.

Byla to dávno vyschlá mrtvola města, již dlouho neživého.

Stála na tom opuštěném místě, napružená na ploskách bosých chodidel, jako by byla připravená někam se rozběhnout, jenže postrádala cíl cesty. Jednu paži měla u těla, zatímco prsty druhé se míhaly ve vzduchu a šmátraly po ničem. Kousala se do rtu a rychle a syčivě do sebe vtahovala vzduch skrze mezírku mezi předními zuby.

Dokonce i podle měřítek zoufalé poslední doby to byla hodně špatná chvíle. Ale pokud během několika posledních měsíců něco pochopila, pak to, že se všechno vždycky může ještě zhoršit. Když se podívala zpátky na cestu, kterou přijela, uviděla, jak se v dálce zvedá prach. Tři malé šedivé proužky v mihotavém oparu nad šedivou krajinou.

„Ach, k čertu,“ zašeptala a znovu se kousla do rtu. Vytáhla od pasu nůž a otřela ho o svoji špinavou halenu, jako by skutečnost, že jej vyleští, mohla nějak zlepšit její šance. O Shy vždycky říkali, že má bujnou představivost, ale i tak bylo těžké představit si mizernější situaci. Kdyby neměla slzy na krajíčku, rozesmála by se. Když o tom tak přemýšlela, uvědomila si, že v posledních pár měsících strávila se slzami na krajíčku příliš mnoho času.

Jak je možné, že to dospělo až sem?

Otázka spíš pro holku, co dostala košem od nápadníka, než pro psankyni, na jejíž hlavu byla vypsána odměna čtyři tisíce marek, a přesto si ji nepřestávala zas a znovu klást. Zoufalá desperátka! Ano, na zoufalství už se stala odbornicí, ale zbytek pro ni zůstával záhadou. Žalostnou pravdou bylo, že si až moc dobře uvědomovala, jak to dospělo až sem – stejným způsobem jako vždycky. Jedna katastrofa následovala druhou a ona jen přeskakovala mezi

nimi, mlátila sebou kolem jako můra v lampě. Těsně po první otázce následovala druhá typická otázka.

Co sakra teď?

Vtáhla břicho – ne že by tam toho měla v posledních dnech mnoho ke vtahování – a sundala si od pasu měšec. Uvnitř o sebe zacinkaly mince, vydaly onen specifický zvuk, který vydávají jenom peníze. Plus mínus dva tisíce marek ve stříbře. Řekli byste si, že v bance by toho měli mít mnohem víc – vkladatelům tvrdí, že vždy mají k dispozici padesát tisíc v hotovosti – ale pravda je taková, že bankám se nedá věřit o nic víc než banditům.

Zalovila rukou vevnitř, vytáhla plnou hrst mincí a rozhodla je kolem sebe na ulici. Dopadly na zem, zaleskly se v prachu. Udělala to spontánně, tak jako dělávala v poslední době většinu věcí – sotva věděla proč vlastně. Možná si svůj život cenila na mnohem víc než na dva tisíce marek, ale nikdo další už ne. Možná doufala, že si jen vezmou stříbro a ji nechají na pokoji, ačkoli co by si počala, kdyby zůstala sama v tomto mrtvém městě – bez koně, bez jídla, beze zbraně – o tom neuvažovala. Rozhodně nepromýšlela celý plán, tedy aspoň ne takový, který by držel pohromadě. Děravé plány byly vždycky její slabina.

Házela kolem sebe stříbro, jako by rozhazovala osivo na farmě své matky, míle a roky a tucet ošklivých smrtí daleko. Koho by kdy napadlo, že se jí bude po tom místě stýskat? Že jí bude chybět ten nuzný dům a rozpadlá stodola a ploty kolem, které neustále potřebovaly vyspravit? Umíněná kráva, která odmítala dávat mléko, a umíněná studna, která nikdy nedávala vodu, a umíněná půda, na které se dařilo jen plevelu. Její umíněná malá sestra a taky bratříček. Dokonce i velký, zjizvený, slabomyslný Lamb. Co by teď Shy dala za to, aby zase slyšela, jak ji proklíná matčin ječivý hlas. Zprudka popotáhla, v nose jí svědilo, v očích štípalo. Otřela si tvář rubem roztržené manžety. Na uplakané vzpomínky teď není čas. Nyní už viděla pod třemi přibližujícími se prachovými stopami v dálce tmavé tečky jezdců na koních. Odhodila prázdný měšec stranou, rozběhla se k hospodě a...

„Ááá!“ Když skočila přes práh, roztrhla si bosou nohu o vyčnívající hlavičku hřebíku. Svět není nic než ničemný tyran, krucinál! A i když hrozí, že se na vaši hlavu snese spousta velké smůly, dál jsou tu ty malé, co využijí každé příležitosti, aby vám mohly propíchnout nohu. Kéž by tak byla dostala šanci popadnout svoje boty. Jen aby si uchovala aspoň špetku důstojnosti. Ale měla jen to, co měla, a ani boty, ani její důstojnost na onom seznamu nebyly. A ani stovka zbožných přání nemohla změnit skutečnost – jak na ni Lamb otravně zamumlal kdykoli, když proklela jeho a svoji matku a celý svůj život a přísahal, že příštího rána bude pryč.

Vzpomněla si na to, jaká tehdy byla, a pomyslela si, kéž by teď tak měla příležitost praštit svoje mladší já. Ale jo, vlepí sama sobě pořádnou facku, pokud se dostane z téhle šlamastyky.

Nejdřív ji ale čeká celé procesí jiných ochotných pěstí, se kterými se bude muset vypořádat.

S mírným kulháním a spoustou nadávek pospíchala po schodech. Když vyběhla až nahoru, všimla si, že za sebou nechala na každém druhém schodu krvavý otisk. Už skoro dospěla k tomu, že chtěla sama sebe za tu lesknoucí se stezičku vedoucí přímo ke konci její nohy proklít, když tu skrze paniku proteklo pramínkem cosi jako nápad.

Sešla dolů na podestu a dávala si přitom záležet, aby pokaždé pevně přitiskla svoji krvácející nohu na prkna. Na konci zabočila do prázdného pokoje. Pak zvedla nohu, pevně ji sevřela jednou rukou, aby nekrvácela, a po jedné noze přeskákala zpátky cestou, kterou přišla. Vešla hned do prvních dveří vedle schodiště a uvnitř se přitiskla do kouta.

Žalostné úsilí, a přesto úsilí. Stejně žalostné jako její holá chodidla a její nůž a její měšec se dvěma tisíci a její velký sen, že se jí podaří dostat se zpátky domů do té díry, kterou kdysi tak toužila opustit. Malá šance, že na to ti tři bastardi skočí, bez ohledu na to, jak byli stupidní. Co jiného jí ale právě teď zbývalo?

Když nemáte co ztratit, musíte pokračovat všemu navzdory.

Jediným společníkem jí byl její vlastní dech rozléhající se v prázdnotě, prudký výdech, roztřesený nádech, takřka způsobující bolest v hrdle. Dech člověka vystrašeného téměř k bodu bezděčného pomočení a zbaveného jakýchkoli idejí. Žádnou cestu na druhou stranu neviděla. Jestli se jí někdy podaří dostat se zpátky na rodný statek, tak pokaždé, když vyskočí ráno z postele živá, roztančí se radostí, vtiskne své matce pusou za každou její nadávku a už nikdy se nebude osopovat na svoji sestřičku ani urážet Lamba za to, jaký je to zbabělec. Slíbila si to, a pak si v duchu řekla, kéž by tak patřila k těm, co dodržují sliby.

Když venku uslyšela koně, přeplížila se k jednomu z oken s výhledem na ulici a podívala se dolů se stejnou opatrností, s jakou by nahlížela do vědra plného šorpionů.

Byli tam.

Neary na sobě měl tu svoji špinavou starou deku převázanou v pase provazem, umaštěné vlasy mu trčely do všech stran, v jedné ruce držel otěže, ve druhé luk, ze kterého předtím vystřelil na Shyina koně, a u pasu mu visela těžká sekyra s ostrím vyčištěným stejně pečlivě, jako byl zbytek jeho odporné osoby zanedbaný. Dodd měl svůj zmačkaný klobouk stažený nízkou do čela,

dřepěl v sedle v onom podivném schouleném posedu s nahrbenými rameny, tak jako vždycky v přítomnosti svého bratra, jako štěně, co čeká, že ho každou chvíli nakopnou. Shy by toho nespolehlivého blázna nejraději nakopla právě teď. Nakopnutí pro začátek. Pak tam byl Jeg, trůnil v sedle vzpřímeně jako nějaký urozený pán, oblečený ve svém dlouhém červeném kabátě, se špínou olemovanými šosy rozprostřenými po zadku svého velkého koně. S lačným šklebem ve tváři přejížděl pohledem budovy a ten jeho vysoký klobouk, o kterém si myslel, že v něm vypadá jako Pan Někdo, mu trčel na hlavě mírně nakřivo jako zborcený komín.

Dodd ukázal na mince rozházené v hlíně kolem studny, z nichž se jich pár lesklo na slunci. „Nechala tu peníze.“

„Vypadá to tak,“ přikývl Jeg. Na rozdíl od svého bratra hovořil dost drsným hlasem.

Dávala se, jak sesedají a uvazují svoje koně. Nijak nespěchali. Jako by se oprašovali po příjemné vyjížďce a těšili se na to, že stráví hezký večer v kultivované společnosti. Neměli potřebu někam spěchat. Věděli, že tam je, že nikam neodešla, a věděli, že se jí nedostane žádné pomoci. Stejně dobře to věděla i ona.

„Ničemové,“ zašeptala Shy a proklínala den, kdy se s nimi dala dohromady. Jenže jste se přece museli dát s někým dohromady, ne? A vybírat si můžete jen z toho, co se vám nabízí.

Jeg si protáhl záda, dlouze popotáhl a odplivl si, pak tasil svoji šavli. Tu zakřivenou zbraň kavaléristů s šikovně tvarovaným košem, na kterou byl tak hrdý a o které říkával, že ji vyhrál v souboji s jedním unijním důstojníkem, ale Shy dobře věděla, že ji ukradl, společně s lepší polovinou všeho ostatního, co vlastnil. Jak jej kvůli té hloupé šavli urážela. Teď by jí nicméně nevadilo, kdyby ho držela v ruce, zatímco on by měl jen její nůž.

„Kouřo!“ zařval Jeg a Shy sebou škubla. Neměla ponětí, kdo pro ni tuhle přezdívku vymyslel. Někáký trouba ji napsal na její zatykače a teď jí tak říkali všichni. Možná to bylo kvůli tomu, že vždycky zmizela jako kouř. Anebo to také mohlo být kvůli její tendenci páchnout jako kouř, uvíznout lidem v hrdlech a nechat se odváť větrem.

„Vylez vocamcaď, Kouřo!“ Jegův hlas se odrážel od mrtvých průčelí budov. Shy se skrčila hlouběji do tmy. „Vylez vocamcaď a my ti neublízíme tak moc, jak ti ublížíme, když tě budeme muset hledat!“

Tolik k její představě, že posbírají peníze a odjedou. Chtěli také odměnu vypsanou na její hlavu. Vtiskla jazyk do mezery mezi zuby a bezhlesně vyslovila: „Zkurvysyni.“ Takoví už jsou chlapi, čím víc jim dáte, tím víc si vezmou.